

Robert Brinda

Uražda o vlas

Panu Gardnerovi s láskou

Robert Brinda

VRAŽDA O VLAS

Panu Gardnerovi s láskou

Copyright

Autor: Robert Brinda

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-484-5 (ePub)

978-80-7512-485-2 (mobipocket)

978-80-7512-486-9 (pdf)

VRAŽDA O VLAS

Drnčení zvonku se ozvalo právě v okamžiku, kdy vycházela z koupelny a pilovala si cestou nehty. Bezpečnostní řetízek byl nasazen, a tak pootevřela dveře a jukla do chodby. Stál tam chlap. Vysoký, nařvaný, odpudivý již na první pohled. Něco řekl. Znělo to tak nějak jako policajt. Ale její první reakcí bylo, okamžitě dveře zavřít. Zavřít ty zatracené dveře, oddělit toho zatraceného chlapa od té zatracené situace, kdy vám stojí za dveřmi neznámý odporný chlap a dobývá se dovnitř. Neměla to dělat, protože chlap se rozkročil, natočil rameno a vrhl se proti dveřím. Uskočila. Naštěstí uskočila, protože jinak by ji ty dveře praštily do nosu. Stalo se toto: Chlap vrazil do dveří. Bezpečnostní řetízek s hlasitým řachnutím praskl. Dveře se rozlétly, až s hlasitým prásknutím bouchly do zdi. Od zdi se odrazily a zavřely se. Tedy, nezavřely se. Nemohly. Protože chlap si před prahem klekl. Položil ruce na práh dveří. Sedl si na paty. Schoulil se a položil hlavu na své ruce.

Ona to ovšem neviděla. Nemohla vidět, co ten chlap vyvádí, protože prásknutí těch dveří ji odhodilo doprostřed haly, protože se jí pantoflíčky zamotaly do třásní koberce, protože sebou práskla o zem, protože si narazila pozadí, až jí vhrkly slzy do očí. Uviděla ho teprve, když si posbírala kostičky.

„Mohamedán,“ napadlo ji. „Mohamedán, který se tu modlí k Aláhovi.“ Vzápětí jí to došlo. Mohamedán terorista! Mohamedán atentátník! Mohamedán vrah! Samozřejmě, že ji napadlo právě to. Protože v novinách, v rozhlase, v televizi jsou mohamedáni atentátníci, mohamedáni teroristé, mohamedáni vrazi. Není tam

mohamedán zahradník, který v Libanonu vypěstoval pomeranče, ležící v misce na stole, mohamedán zahradník z Turecka, který vypěstoval jahody, prodávané v tržnici, nebo mohamedán Egyptan, který vytepal ten tenounký zlatý náhrdelníček, který měla na krku. Ne, ji napadl mohamedán atentátník, mohamedán terorista, mohamedán vrah. V tu ránu se octla na chodbě. Neměla ani tušení, jestli toho chlapa přeskočila, nebo se nějak protáhla kolem něj škvírou ve dveřích. Byla na chodbě a s překvapením se zarazila. Kdyby se modlil, i kdyby byl ten nejfanatičtější fanatický stoupenec Alahův, přece by něco udělal. Ohlédl by se po ní. Pokusil by se ji chytit za nohu. Modlitba, nemodlitba, vyskočil by, aby ji zadržel.

Nemodlil se. Byl mrtvý.

Vyjekla, otočila se a střemhlav se vrhla chodbou ke schodům. Žádný výťah. Ke schodům a po schodech dolů, pryč, pryč od toho chlapa, pryč od té mrtvolky, pryč, ven na ulici, volat o pomoc.

Seběhla se schodů. Prolétla chodbou, rozrazila domovní dveře. Vyskočila na chodník. A zarazila se. Měla na nohou bačkůrky. Takové ty drahé, načančané něžné bačkůrky, které nemají žádnou podrážku, protože se v nich má měkce t'apkat po koberci, protože mají vzbuzovat dojem, že běháte po měkkém, teplém, jarním trávníku. Něžné bačkůrky s bambulkami. A růžové pyžamo a na něm růžový, nadýchaný župánek. To pyžamo úplně průhledné nebylo. Zato župánek téměř ano. Byl to ten župánek, který má prozradit, že pod ním je jen pyžamo, a bylo to to pyžamo, které má dávat tušit, co je pod ním. Pokud to byl správný účel těch kusů oděvu, pak župánek přímo řval: „Hele, pode mnou je jen pyžamo!“ A do toho pyžamo švitořilo: „A to, co je pode mnou, je měkounké, teplounké a stojí to za pohled. Opravdu to stojí za pohled. Jen se podívejte!“

To pyžamo mělo pravdu. Od, teď trochu střapatých, světle hnědých vlasů, světle hnědých až téměř do zlatova, přes tvář teď bez rtěnky, stínů, líčidel a pudru trošku fádni, ale přesto výraznou, výraznou tak, jak je výrazná tvář z reklamy. Všimněte si, že kánon krásy nestanoví malíři či fotografové, ale reklama. Přes trochu krátký, ale štíhlý krček, vzepnutá prsa, odborník by řekl trojky, k štíhlému pasu, který by se dal rukama obejmout, přes zakulacené linie boků k dlouhým štíhlým nohám, dlouhým a štíhlým dokonce i teď v těch bačkůrkách bez vysokých podpatků. Nějakých dvacet, pětadvacet, víc rozhodně ne, mladistvých dvacet, pětadvacet, pastva pro oči, dívka, za kterou stojí za to se ohlédnout. Dvacet, pětadvacet, na správných místech zakulacených, na správných místech štíhlých, lákajících a zvoucích. Za nějakých deset patnáct let takové nebudou. Krk ztloustne, naroste podbradek, prsy poklesnou až někam na žaludek, pas se rozšíří, naroste zadek, na nohách vystoupí křečové žíly, krása bude pryč, mládí bude dávnou minulostí, ideály nemá již dnes. Krásných, zářivých dvacet, pětadvacet.

Stála tam ve svých bačkůrkách a ve svém župánku. Zajela rukama do kapes. Samozřejmě, že nic. Kapsy na župánku nejsou určeny k tomu, aby v nich byly klíče, aby v nich byla peněženka. Do kapsy na župánku patří malý něžný kapesníček, určený na otírání slziček, kdyby bylo zapotřebí nyně vzlykat. Jen malý, něžný kapesníček. Ani ten tam nebyl. Neměla nic než pilníček na nehty. Byl sice se stříbrnou rukovětí, protože pocházel ze soupravy, prodávané v klenotnictví, ale byl to jen pilníček na nehty. Žádné klíče, žádná peněženka, nic.

Rozhlédla se ulicí. Ve městech jsou taková zákoutí. Za rohem hučí hlavní obchodní třída, ulicí se řítí kolony aut v obou směrech, po chodnících spěchají davy, jedna výloha vedle druhé, všechny hýří vystaveným zbožím, sotva se najde místo na kavárničku či bar, kam by si člověk mohl zaskočit vydechnout z toho kolotu, to všechno je však někde za rohem, zatímco vy stojíte v tiché, liduprázdné, polospící ulici, kde se nehne ani lísteček na

stromech, vroubících chodníky, nic, nikdo, jen jediná osamělá trafika, nesměle se krčící mezi přísnými vchody do domů, upnutých, strnulých, zahleděných do sebe, nepřístupných.

Zamířila do té trafiky. Musí přece zavolat. Musí někam zavolat. Na policii. Nebo doktora. Možná zámečníka, aby jí přišel otevřít domovní dveře. Rozhodně někam zavolat.

Ta trafika měla svého prodavače. Uhrovitý, ještě -náctiletý s odstálýma ušima, které mu plandaly kolem hlavy pod kšticí přerostlých vlasů. Protože mu nebylo -cet, ale -náct, neviděl její úzkost, viděl její pyžamo, ale byl profesionál, a obchodnická protřelost mu nasadila na rty úsměv.

„Budete si přát?“

Co by si tak mohla ta ženská přát? Nanejvýš zápalky. Pro co jiného by asi vyletěla z domu takhle oblečená? Jedině pro zápalky.

„Mohla bych si zatelefonovat?“

„Samozřejmě, slečno.“

Ukázal rukou na telefon v koutě, pravděpodobně víceméně určený právě pro takové příležitosti. Pro zákazníky, kteří si potřebují zavolat, a aby se neřeklo, jako protihodnotu si koupí krabičku zápalek. Ale i niklák za krabičku zápalek je tržba a jak táta říká, milion se skládá z deseti milionů desetníků. A když jeden desetník chybí, není to milion.

„Prosím, máte telefonní seznam?“

Policie, rychlá lékařská pomoc, hasiči, ti všichni mají samozřejmě jednotné číslo. Ale kdo si má pamatovat jaké? Zcela jistě si na jejich číslo nedokážete vzpomenout právě v tom okamžiku, kdy je nejvíc potřebujete.

Mladík sáhl pod pult a podal jí telefonní seznam. Podal jí ho po paměti, protože nespustil oči z jejího župánku. Na co by také mohl takový -náctiletý koukat. Vzala telefonní seznam a přešla k telefonu.

„Hovor stojí třicet centů, slečno.“

Tak. Třicet centů. Třicet centů, když nemá ani ten kapesníček na slzy. Když má v kapse jen ten pilníček na nehty. Se stříbrnou rukovětí. Se stříbrnou rukovětí!

„Vidíte, že jsem vyběhla bez peněz. Nemohl byste mne nechat volat jen tak?“

„To tedy nemohl, slečno. To by mi v kase chyběly peníze. Musel bych je dát ze svého. Třicet centů, prosím.“

Třicet centů je třicet centů a třicet centů nenahradí ani růžové pyžamo. Natolik kšeftu rozumí i takové uhrovité plandavé uši.

„A kdybych vám dala svůj pilníček na nehty. Má stříbrnou rukověť. Určitě stojí za víc než za třicet centů.“

Kdyby to byl pupkatý tatík, nechal by ji volat zadarmo. Kdyby to byl prošedivělý udržovaný štíhlý starší pán, šel by jí potřebné číslo vlastnoručně vytočit. Kdyby to byla protřelá ženská, vzala by ten pilníček a nechala by ji zavolat. Ten mladík ovšem ne. Třicet centů. Bud' třicet centů, nebo nic.

Zoufale pohlédla na rozevřený seznam před sebou. Takřka mechanicky přelétla očima adresu. Torry Mezon, advokát. Torry Mezon, advokát, sousední ulice. Sousední ulice! Ta hlučná obchodní třída hned za rohem.

Vylétla z trafiky, její bačkůrky se po asfaltu jen míhaly, jak se řítily k rohu, jak se proplétala davem. Tím davem, který nevíšmavě procházel kolem ní.

***

To, co je k vidění, by teoreticky měla být advokátní kancelář. Předpokládá se, že v kanceláři bude kancelářský stůl. Budiž, kancelářský stůl tu je. Pak by tu měl být konferenční stolek s několika křesílky, aby se měl advokát kde bavit s klienty. Tak tedy, konferenční stolek a křesílka tu jsou. Tmavá. Tmavá s béžovým potahem s vetkanými květinovými motivy. Asi to má být replika secese, protože pravý secesní nábytek by žádný majitel nenechal návštěvníkům napospas. Pak by tu měla být knihovna s právníckými spisy. Ano, knihovna tu je, ale o tom, že jsou v ní právnícké spisy, by se asi dalo úspěšně pochybovat. Knihovna není zase tak moc vysoká. Její vrchní polička by patrně zvědavému návštěvníkovi sahala zhruba po nos. Nemůže být vyšší, protože na její vrchní desce stojí busta. Budiž vysvětleno neznalým, že je to busta Gladstonea, který je považován za zakladatele amerického práva. Budiž řečeno, že kdo zná aspoň trochu americké právo, musí si myslet, že Gladstone byl pěkný trouba. Trouba, netrouba, podle toho, jak má šikmo nasazený docela současný klobouk, musel být pěkný frajer. Ještě dobře, že je to busta, která nemá ruce. Kdyby měl ruce, nepochybně by v nich držel Kalašnikova a patřil by do Cosa Nostry. Bez těch rukou ovšem je to, co je: věšák na klobouky.

Na tom kancelářském stole by měl být stojánek na tužky. Je tam. Možná by tam měl být telefon. Ano, ten tam je rovněž. Dokonce docela složitý s několika tlačítky patrně interkomu. A také by tam měl být nějaký právnícký spis. Tak ten tam není. Je tam výtisk Playboye, ale budiž řečeno, že je studován stejně pečlivě, jako ten právnícký spis. Ten pán, který studuje svého Playboye, rozhodně vypadá na to, že do jeho rukou patří právě ten Playboy. Případně jeho obsah. Kdyby ovšem byl přítomen in

natura. Ten pán je Torry Mezon, advokát. Ten Torry Mezon. Ten Torry Mezon, který je nejlepším a nejslavnějším advokátem ve věcech trestních nejen ve Spojených státech, ale na celém světě. Torry Mezon. Něco mezi třicítkou a čtyřicítkou, vysoký, štíhlý, dobře udržovaný, stále připravený být k službám krásné klientce, vysekat ji z jejích nesnází, místo ní potopit nepohledného padoucha. Právě sedí za svým stolem a studuje. Playboye.

A také tam jsou dveře. Dveře, na které právě někdo zvoní klepe. Takové krátké, energické zaklepání, které naznačuje, že je to pouze zdvořilostní rituál, že ten, kdo je za dveřmi, vzápětí vstoupí, protože je víc doma v této kanceláři než ve své, že zde má co do činění, a že tedy klepe jen proto, aby oznámil, že vstoupí. A pan Mezon si lehce odkašle, ne proto, že by měl chřipku, pouze proto, aby sdělil, ano, jsem tu a nepřevlékám si kalhoty. Nemůže tudíž následovat nic jiného. Dveře se otevřou a vstoupí. Znalci to samozřejmě vědí. Nemůže vstoupit nikdo jiný než Nella Strittová. Mezonovo ego, nenápadná, všudypřítomná, vševědoucí, nenahraditelná Nella Strittová.

Existuje jedno úsloví, ryze pánské, které říká, že ženská má být krásná a hloupá. Krásná, aby se líbila mně, hloupá, abych se já líbil jí. Není pochyby, že slečna Strittová byla krásná. Výrazně krásná tím, že byla zrzavá. Toho, že je zrzavá, jste si ovšem mohli všimnout, teprve když jste si ji opravdu pečlivě prohlíželi, protože to byla zrzavost pravého, žádnými barvivy nezkaženého mahagonu, drze staženého do hladkého účesu, obepínajícího hlavu, aby se pod jednoduchou sponou rozlil po zádech do bujné hřívy. Byl to ten druh zrzavosti, který není spojen s odbarveně bílými tvářemi. Právě naopak. Ať již s pomocí horského slunce nebo přirozeným zbarvením, vypadala opáleně, jako kdyby se právě vrátila z kalifornských pláží. Jednoduchý, pokud se dá říci kostýmku od Diora jednoduchý, tedy jednoduchý kostýmek zdůrazňoval štíhlou trochu drobnější postavu, rozhodně ne víc než stopětašedesát včetně lodiček na vysokém podpatku, a to ještě

polovina z těch stopětašedesáti připadala na nohy, o nichž nelze říci nic víc, než že stály za pohled. Za dlouhý pohled.

Pokud jste zvědaví na rozhovor mezi Torry Mezonem a Nellou Strittovou, budete zklamáni. Odehrával se mlčky. Odehrával se tak, že Nella došla k Mezonovu stolu a se zájmem si prohlédla tu stránku Playboye, kterou Torry právě studoval. Prohlédla si obrázky opravdu kriticky, bylo na ní vidět, že si je prohlíží kriticky a zřejmě je shledala lehkými, protože na stránku položila to, co až dosud pečlivě skrývala v ruce za zády. Černé brýle.

Již ta skutečnost, že přinesla Mezonovi k Playboyi černé brýle, naznačovala, že jí k ženské dokonalosti něco chybí. Že sice je krásná, ale že není hloupá. Bohužel, opravdu není dokonalá, protože je chytrá. Je to tak chytré stvoření, že kdyby nebyla tak oddána Torry Mezonovi, mohla by si otevřít vlastní advokátní kancelář. Nebo by mohla vést detektivní agenturu. Nebo by mohla být ředitelkou firmy, jakékoliv firmy, a ta firma by zcela zaručeně prosperovala. Když pro nic jiného, tak pro ty nohy v lodičkách.

„Nasad'te si je!“ poradila Mezonovi trochu shovívavě.

Torry Mezon a Nella Strittová byli a jsou vskutku sehraná dvojice. Tak dobře sehraná, že Mezon ty černé brýle vzal a beze slova si je nasadil.

„Budete je potřebovat,“ prohlásila Nella sladkým hláskem. „Budete je potřebovat. Máme klienta.“

„Nemáme.“

„Ale máme. Sedí vedle v kanceláři.“

Torry Mezon si sundal ta černá skla a zamyšleně si je prohlédl.

„Tak vy říkáte, že máme klienta?“

„Sedí vedle a čeká.“

Mezon si znovu nasadil brýle a energicky se rozhodl.

„Sem s ním. Když tvrdíte, že máme klienta, a že na něj potřebuji brýle, chci ho vidět. Sem s ním, Nello.“

„A jestli vám mohu radit, ty brýle si nesundávejte.“

Bůh ví, proč se při těch slovech podívala na toho Playboye, čímž je myšlen časopis na Mezonově stole. Mezonovi nelze upřít chápavost. Playboy zmizel v zásuvce a na stole se rázem octl rozevřený právnícký spis.

Teprve teď Nella spokojeně odplula, aby se téměř vzápětí vrátila, doprovázená tím podivným stvořením v pyžamu a župánku a bačkůrkách, s tím stvořením se zřetelně zděšenou tvářičkou celou zelenou strachem.

„Slečna Evellyn Carrollová,“ prohlásila Nella Strittová ve dveřích slavnostně jako ceremoniář, uvádějící státní návštěvu na vládní recepci.

„Slečno Carrollová, to je pan Torry Mezon.“ Její hlas zněl o poznání méně slavnostně, nicméně představení stran tím bylo řádně odbyto a tudíž nelze mít námitek.

Torry Mezon si jen mlčky posunul brýle na nose.

„Slečna Carrollová potřebuje radu a pomoc, protože má v bytě mrtvolu.“

Řekněme si jedno: Torry Mezon ani nemrkl. Slečen s mrtvolami za svou praxi zažil na desítky. A slečny v pyžamu a župánku již také viděl. Nic nového pod sluncem.

„Jistě, to se stává. Každý musí někdy umřít.“

Mezonova hlubokomyslná úvaha se bohužel nesetkala s úspěchem. Neusmála se. Nepromluvila. Bylo tedy na něm, aby nějak pokračoval, aby z ní začal páčit slova:

„Snad by nám slečna Carrollová mohla říci, jak k té mrtvole přišla.“

Tichý, klidný hlas, jediná tichá, klidná věta, tichý klidný Torry Mezon, dávající najevo, že není ani trochu zvědavý. Ne není zvědavý. Chce jen vědět, co se v bytě slečny Carrollové stalo. A proč slečna Carrollová sbírá mrtvoly. Mohla by sbírat známky, i když to je spíš mužská záležitost. Nebo motýly. I když to je z pochopitelných důvodů záležitost ještě mužštější.

A slečna Carrollová vypráví. Vypráví o tom zazvonění, o těch pootevřených dveřích, za kterými je chlap, který se vydává za policajta. Vypráví o pokusu mu přirazit dveře před nosem a o úprku od dveří, když se pokoušela zachránit svůj vlastní nos, když dveře rozrazil. Nejsou zapomenuty ani ty plandavé uši v trafice, ani ta náhoda s telefonním seznamem, který se otevřel právě na stránce s Mezonovým jménem.

A Mezon mlčky naslouchá. Nella Strittová rovněž naslouchá. Kromě toho bleskurychle čmárá svůj těsnopis do poznámkového bloku. Každé slovo slečny Carrollové je zachyceno, každé slovo bude dříve či později zkoumáno, váženo, převráceno, hodnoceno. Říkala pravdu? Nic nevynechala? Nikde nezalhalo? A jestliže něco vynechala, co vynechala? Jestliže v něčem zalhalo, v čem lhala? Každé slovo bude zkoumáno a hodnoceno. Proto Nella píše, co slečna Carrollová vypráví.

„..., a tak mne napadlo běžet rovnou k vám. A jsem zde.“
končí slečna Carrollová svou epopej.

Trocha mlčení nikdy neuškodí. Vypadá to, jako kdyby advokát zvažoval možnosti. Jako kdyby ihned začal hledat cestičky, jak klientce pomoci. Ale tak to není. Pokud je to dobrý

advokát, vloží za první klientovo vyprávění tu chvilku mlčení ze dvou důvodů. Tím prvním důvodem je pokus odhadnout, zda se vůbec dá klientovi pomoci, zda je nutnou pomocí advokát. Nemusí to být vždy. Někdy je advokát to nejhorší, co může klienta potkat. A druhým důvodem je vlastně totéž. Otázka, zda je to dobrý klient. Protože někdy je klient to nejhorší, co může potkat advokáta. To je ta chvilka mlčení. To zvažování možností. Ta úvaha, jestli je advokát dobrý pro klienta, jestli je klient dobrý pro advokáta. Především u mrtvol je to důležitá otázka, protože s mrtvými je to tak, že za nimi často následuje soud. A dobrý klient dobrého advokáta je ten klient, který od soudu odchází sám.

Není vidět, kam se Torry Mezon za těmi černými brýlemi dívá. Ale Nella Strittová svého šéfa zná. A tak mlčky souhlasně kývne. Jenom takové kratinké, nenápadné pokývnutí. Ani přitom nezvedla oči od svého poznámkového bloku.

„Zavolejte Draggovi, Nello. A jestli je u sebe, ať sem přijde. Také mu řekněte, že pojedeme jeho autem.“

Tak. Je rozhodnuto. Slečna Carrollová to ještě neví. Ale Nella Strittová ano. Ta Mezonova slova jí jasně prozradila, že od tohoto okamžiku je slečna Carrollová jejich klientkou, že mají případ. A vzápětí to Mezon potvrdí, i když trochu opatrně, trochu s tím, že si nechá zadní vrátka. Taková ta zadní vrátka pro jistotu, kdyby se ukázalo, že slečna Carrollová lhala.

„Myslím, že se na to budeme napřed muset podívat zblízka, slečno Carrollová. Vadilo by vám, kdybychom s vámi zajeli k vám domů a na místě se podívali, jak celá situace vypadá? Bylo by trapné, kdybychom k vám přivolali policii a pak se ukázalo, že tam žádná mrtvola není. Omrkneme to, a pokud usoudím, že potřebujete pomoc právníka, dohodneme se na dalších krocích. Souhlasíte?“

Pochybuji, že Torry Mezon pod svými černými skly vidí, jak slečna Carrollová horlivě kývá na souhlas. Asi to nevidí, protože se vzápětí obrací na Nelli.

„Slečno Strittová, asi byste měla slečně Carrollové půjčit nějaký kabát. Je jedno jaký, cokoliv. Nejdeme na módní přehlídku. Něco, co by si mohla přehodit. V tomhle oblečení by se asi neměla zjevovat na veřejnosti.“

„Stačí pršiplášť?“

„Jistě. Samozřejmě, že stačí. Pršiplášť je stejně dobrý jako cokoliv jiného.“

„Dobrá, jdu pro něj.“

A jak Nella jedněmi dveřmi spěchá pro kabát, druhými dveřmi se dovnitř klátí Paul Dragg.

Paul Dragg je detektiv, majitel soukromé detektivní kanceláře. Jeho kancelář je hned vedle kanceláře Mezonovy a téměř nikdo neví, že nájemné za Draggovu kancelář je placeno z Mezonova účtu. Dragg má svou klientelu. Pokud přijde zákazník, Paul Dragg použije všech svých schopností, aby mu vyhověl. Ale pokud přijde Torry Mezon, jdou všichni zákazníci stranou, protože Paul Dragg je soukromý detektiv Torryho Mezona. Cokoliv jiného právě dělá, jsou to jen příležitostné práce, fušky, ještě lépe řečeno, je to kamufláž, která má zakrýt, že pracuje pro Mezona. Výhradně pro Mezona.

Představte si asi tak třicetiletého, celkem pohledného mužského. Pohledného, ale nic moc. Takového, který se snadno přehlédne, protože v ničem nevyniká, nikde nevyčnívá, ničím není nápadný, nic vám ho nepřipomene, jestli jste ho náhodou potkal a teď si na něj máte vzpomenout. Nenápadný, tuctový průměr. Až na jednu maličkost. Buldok. Nejlepší detektiv v zemi, jednou

nasazený na stopu, jde za ní třeba až na konec světa a pokud je to nutné, pak ještě o kousek dál. Paul Dragg, soukromý detektiv.

Ty dveře, kterými vstoupil, vedou z Mezonovy kanceláře přímo na chodbu. A vedlejší dveře na téže chodbě vedou přímo do Draggovy kanceláře. Když Mezon potřebuje Paula, stačí brknout telefonem. Dveře se otevřou a Paul vejde. Když Dragg potřebuje Torryho, stačí brknout telefonem a Mezon je v okamžiku u Dragg. Nemusí se brknout telefonem. Stačí zaklepat na zeď. A vedle to bude slyšet. Když je zapotřebí, stačí stisknout tlačítko a je z jedné kanceláře do druhé slyšet všechno. I šepot. Ale to nemusí nikdo vědět.

„Trochu si vyjedeme, Paule,“ uvítal ho Mezon. „Zdá se, že máme o pár domů dál mrtvolu. Chci se na ni podívat.“

„Policie o ní ví?“

„Zatím ne. Aspoň myslím, že ne. Zatím to vypadá tak, že jim o ní budeme muset říci my.“

„Samozřejmě. Jako vždycky.“

To je na Paulovi to nejhezčí. Pojedou se podívat na mrtvolu, kterou policie ještě neviděla, na něm se bude chtít, aby mrtvolu prozkoumal, pravděpodobně tím poruší půl tuctu zákonů, ale pro něho je to samozřejmě jako vždycky. Jak říkám, buldok. Nenápadný, ale zakousne se a drží.

„To je slečna Carrollová. Mrtvola je v jejím bytě,“ pokračoval Mezon. „A to je pan Paul Dragg, soukromý detektiv, slečno Carrollová. Používám jeho služeb v spletitých případech. Pokud vám to nevadí, rád bych ho vzal s sebou, aby se podíval na stopy. Možná z nich něco vyčte, co by nám, laikům, uniklo.“

A protože do toho přišla Nella Strittová, aby pomohla slečně Carrollové do půjčeného pršipláště, mohli všichni společně vyrazit. Již na odchodu přehodil Mezon páčku na interkomu.

„Berto, odcházíme.“

Nečekal na odpověď.

***

Do domu se dostali snadno. Mezon si prohlédl rozmístění zvonků na rozvodné desce u vchodu a pečlivě vybral třetí čtvrtý a pátý od spodu. Podařilo se mu je stisknout všechny tři najednou. Z mluvítka se sice ozval nějaký hlas, který se ptal, kdo že to je, ale současně se ozval i bzučák odemykaných dveří. Dragg do nich pohotově strčil a rázem byli uvnitř.

Prošli vstupní halou ke dveřím výtahu a šťastně se do něj natěsnali. Byla to slečna Carrollová, kdo stiskl knoflík. Mezon mlčky zaregistroval, že stiskla čtverku.

Když vystoupili z výtahu, bylo na první pohled zřejmé, kam mají zamířit. Byli na malé čtvercové podestě, z níž ústily čtyři dveře zřejmě do čtyř bytů na poschodí. A u dveří vlevo, hned vedle schodů, leželo tělo. Dá-li se říci, že leželo. Pravá noha natažená dozadu. Levá pokrčená pod tělem, jako kdyby před smrtí klečel na jednom koleně a chtěl si zavázat tkaničku u boty. A jako kdyby si to rozmyslel a místo toho začal očichávat práh pootevřených dveří. A ruce jako kdyby zapomněl podél těla, téměř za zády. Tak tam polo klečel, polo ležel obličejem dolů mrtvý muž. Boty nebyly čištěny pravděpodobně od té doby, co byly koupeny. Šedý oblek pocházel z konfekce, nošen byl zřejmě dennodenně a zcela zřejmě v noci nevisel na ramínku. Vypadalo to na lenoch židle. Ano, v noci ten oblek odpočíval přehozený přes židli. Pokud se kalhoty neválely na podlaze u postele. Tu a tam na límci a zádech saka tmavohnědý vlas. Tentýž vlas, který byl vidět na týle chlapovy

hlavy. Zřejmě se česal, až když byl plně oblečený. Nebo mu zatraceně padaly vlasy. Kdoví, jestli mu na temeni nezačínala pleš.

Mezon v čele vykročil k mrtvole. Vykročil, ale sotva po dvou krocích se zarazil. Pokynem ruky zastavil i ostatní. Pak teprve takřka po špičkách přikročil k mrtvole. Klekl si k ní, ruce držel pečlivě za zády, aby se ani náhodou nedotkl ať již mrtvého, či podlahy, nebo veřejí. Poklekl a zahleděl se na mrtvolu. Po chvíli vstal, trochu ukročil stranou a pokynul Draggovi.

„Podívej se na ni, Paule.“

Paul Dragg ho napodobil. Klekl si stejným způsobem jako před tím Torry Mezon. Po pravdě řečeno, kleknout si s rukama za zády, je docela složitý úkon, protože vám stále hrozí, že upadnete na nos. Nicméně se to Draggovi podařilo stejně snadno jako před tím Torrymu. Začal zkoumat mrtvolu před sebou. Pečlivě, kousek po kousku, počínaje podrážkami bot.

„Tam ne, Paule,“ přerušil ho netrpělivě Mezon. „Tam ne, Paule. Podívej se mu na hlavu.“

Paul poslechl. A zřetelně sebou trhl. A vyskočil rovnýma nohama.

„Sakra!“

„Přesně tak, Paule.“

Torry Mezon se obrátil k Evellyn Carrollové a obřadně se jí uklonil.

„Dovolte, abych vám představil vaši mrtvolu. Musím uznat, že si dovedete vybrat. Je to seržant Hollomg z oddělení vražd zdejší policie. Lepší mrtvolu jste si vymyslet nemohla.“

Nella jenom vyjekla: „Hollomg!“

Okamžitě se ukázalo, proč je Torry Mezon Torry Mezon.

„Paule, potřebuji rukavice.“

Nijak tím Paula nepřekvapil. Sáhł ledabyle do levé kapsy saka a podal Torrymu gumové rukavice.

„Pro tebe taky. A pro dámy rovněž.“

Jako kdyby to byla každodenní potřeba, stejně lhostejně sáhł Paul znovu do kapsy a vytáhł další páry rukavic. Kdyby Torry Mezon žádal králíka, vytáhł by králíka. Nenápadný, pohotový Dragg.

„A od vás, Nello, potřebuji vlas. Jeden vlas, prosím.“

Ještě než si natáhla rukavice, projela Nella prsty svůj účes. Když se jí nepodařilo najít uvolněný vlas, prostě jeden oddělila a škubla. Beze slova podala vytržený vlas Mezonovi. Mezon si od ní vlas vzal a znovu opatrně přiklekl k mrtvému Hollomgovi. Tentokrát si klekl vedle mrtvolu, a jako kdyby tam nebyla, začal zkoumat pootevřené dveře. Nakonec Nellin vlas opatrně položil těsně k spodní hraně dveří. Jemně, jemně vlas vtiskl do kalužinky zasychající krve, která se roztekla přes práh až pod dveře. Vtiskl vlas jedním koncem těsně ke dveřím, pak vlas opatrně narovnal a jeho druhý konec přitiskl rovněž. Teď byl vlásek rovnoběžně s dveřmi, a to bylo zřejmě to, co Mezon chtěl, protože se zvedl a hřbetem ruky zatlačil do dveří, až se otevřely dokořán.

„Jdeme dovnitř,“ zavelel. „Ale, prosím, nedotkněte se Hollomga. A nešlápněte do krve. Když na to přijde, nemusí být vidět, že jsme zde byli.“

Pod jeho velením všichni opatrně vstoupili, Mezon poslední. Vstoupili a v hale, protože byt neměl předsín ale halu, se rozpačitě zastavili.

Mezon se po nich s pobaveným úsměvem rozhlédl.

„Slečno Carrollová, myslím, že byste se měla obléci trochu příhodněji. Co říkáte?“

Evellyn Carrollová na Mezona nejdříve vytřeštila oči. Teprve pak si uvědomila, že je plášť neplášť stále ještě jen v pyžamu a župánku. Ano, a v bačkůrkách. Beze slova uprchla.

„Nello, myslím, že jste si s tím vlasem pocuchala účes. Nechcete se jít do koupelny přečísnout? Jistě se tam nějaký hřeben najde.“ pokračoval Torry takřka nepřerušeně.

Nella Strittová se uličnický ušklíbala:

„Hřeben, zrcadlo, skříňka na toaletní potřeby?“

„Ano, to by bylo to pravé. Ale nic jiného, prosím.“

Nella se poslušně otočila a naprosto soběstačně vykročila. Konec konců, všechny byty jsou si více méně podobné. Do koupelny mohly vést pouze ty dveře vpravo.

„Paule, a co kdybys zkusil uvařit kávu?“

„Kávu?“

V Paulově hlase nebylo znát ani stopy po překvapení.

„Ano, kafe. Konvice, šálek, podšálek, lžička. Možná vodovodní kohoutek. Vlastně ne možná. Docela určitě.“

„A co takhle skleničky?“

„Ne, žádné skleničky, žádné láhve. Jsme solidní návštěvníci a žádný alkohol jsme nepili. Jestli něco, tak pouze kávu. Nic jiného.“

Stejně sebejistě odkráčel Paul Dragg dveřmi vlevo. Jako kdyby tu byl doma.

Teprve teď se rozhlédl Mezon po hale. Spatřil v koutě stůl s telefonem. Sundal si rukavice, došel ke stolku, vytáhl jeho zásuvku a nechal ji i s obsahem spadnout na zem. Pak vzal do ruky sluchátko a čekal. Ne dlouho. Nejdříve se z koupelny vrátila Nella s rukavicemi na ruku a hlásila:

„Hřebec, skříňka, zrcadlo, vodovodní kohoutek, věšák na ručníky a ručník. Stačí?“

„Výborně. To je přesně ono,“ pochválil ji Mezon.

Do toho se vrátil i Dragg. Nic nevysvětloval. Jenom zvedl ruce, aby si Mezon všiml, že na nich má rukavice. Pokud to někomu dělá potíže, můžeme to přeložit. Nelle Strittové bylo uloženo, aby nastražila své otisky v koupelně. Paulu Draggovi bylo uloženo, aby učinil totéž v kuchyni. V hale obstaral otisky Torry Mezon vlastnoručně. Že se to dá pokládat za maření vyšetřování? Ale jděte! Žádné otisky přece nemazali. Naopak. Jenom přidávali další.

„Dobrá,“ řekl Torry. „Myslím, že by to mohlo stačit. Teď zavolám policii.“

A začal vyťukávat číslo.

„Policie? Jsem Torry Mezon, advokát. Spojte mne s oddělením vražd.“ Chvilku si počkal na spojení. „Oddělení vražd? Mám pro vás práci. Mrtvý muž, běloch ...“

Totéž se Mezonovi stalo již mnohokrát. Lépe řečeno, snad polovina jeho případů začínala tím, že našel mrtvolu. Že ji našel dřív než policie. Že to byl on, kdo policii navigoval k místu vraždy. Nelze se tedy divit, že neponechal tomu druhému na druhé straně linky ani vteřinu na dotaz či poznámku. Ulice, poschodí, byt,

poloha mrtvého, vše bylo přehledně a jasně sděleno. A zakončeno stručným:

„... Pokud mne budete potřebovat, budu ve své kanceláři.“ A vzápětí byl telefon položen.

„Tak, bando, jdeme.“

„Nepočkáme na policii?“ zeptala se nejistě již oblečená slečna Carrollová.

„Chcete spát ve vězeňské cele? Jestli ano, můžeme tu klidně počkat.“ Odpověděl jí Torry Mezon již cestou ke dveřím.

Stejně opatrně, jako vešli, se nyní vykroutili ze dveří. Když byli opět všichni na podestě, Mezon se k nim znovu vrátil.

„Slečno Carrollová, půjčte mi prosím vaši levou lodičku.“

Evellyn si poslušně zula botu a podala ji Mezonovi. Ten ji vzal, znovu si klekl ke dveřím a opatrně, velmi opatrně, tak, aby se ničeho jiného nedotkl, přitiskl jehlovým podpatkem Nellin vlas hlouběji do tratoliště krve. Špičku boty přitom pečlivě směřoval dovnitř do haly, ale dával pozor, aby se kromě podpatku v tratolišti zbytek boty neotiskl. Jenom ten podpatek. Pak lodičku vrátil majitelce. Mezitím, co si obouvala botu, Mezon opatrně přivíral dveře, až směřovaly znovu rovnoběžně s vlasem. Když se mu to podařilo, vstal a mlčky se vydal k výtahu.

Ti ostatní ho mlčky pozorovali. Mlčky. Znali ho. Dobře věděli, co dělá. Pouze Paul Dragg jako kdyby se jedním okem koukal trochu přes rameno, jestli náhodou již policie nejede.

***

Nemohlo to trvat snad ani pět minut. Možná ještě méně. Pokud se to dá odhadnout, mohli právě startovat Draggovo auto, když zahučel výtah. Vyjel na poschodí, zastavil, dveře se otevřely a vystoupili dva uniformovaní policisté. Nedalo jim moc práce uvidět mrtvolu. Čekala na ně schoulená u dveří. Jeden z policistů vyňal z pouzdra na opasku mobilní telefon.

„Tady Eva jedenáct. Dvanáct třicet přesně podle hlášení. Muž, běloch. Pošlete výjezdovku. Ano... Ano... Ano... Konec.“

Aby bylo jasno: Eva jedenáct je policejní hlídka seržanta Parkera a strážníka Newtona. Eva jedenáct jsou proto, aby ten, kdo odposlouchává jejich hlášení, nevěděl, kdo jsou. A dvanáct třicet není půl hodiny po poledni ale číselný kód pro vraždu. To opakované ano zřejmě byly odpovědi na instrukce, které mu sdělovala centrála. A ty instrukce byly zřejmě tolikrát slyšené a tolikrát opakované, že se ani nenamáhal je opakovat svému kolegovi. Oba věděli, co mají dělat. To co měli dělat, by se dalo vyjádřit takto: Stát a hlídat a nic nedělat. Hlavně na nic nesahat. Stát a hlídat a čekat, až přijede mordparta. Stát a hlídat a vykopat každého zvědavce, který by se chtěl motat na místě činu. Zvědavců však nebylo. Jako kdyby barák vymřel.

Nemuseli čekat dlouho. Výtah odhrčel do přízemí, výtah dohrčel nahoru, vyvalila se první část smečky. Ti, co přijeli, byli v civilu. Byli tři. Vystoupili z výtahu, ne, ani je nenapadlo se ohlížet po mrtvém. Vystoupili z výtahu, každý s kufříkem svého nádobí v ruce. Ten první z nich položil svůj kufřík na dlažbu podesty, otevřel jej a z kufříku vyňal fotoaparát. Pak se otočil ke dveřím bytu slečny Carrollové a vyslal svůj první blesk. Přímo od dveří výtahu. Celkový povšechný pohled. Sklonil aparát a tentokrát zaostřil na mrtvolu. Každý záběr odfotil dvakrát. Pro jistotu. Teprve nyní pokročil blíž a začal snímat detaily. Veřeje dveří, dveře, mrtvolu na prahu shora, ze stran, kouty podesty, protože co kdyby v některém koutě ležela nějaká stopa. Byl profesionál,

odfotografoval takových míst nepočítaně, věděl, co všechno musí zachytit, i kdyby tam nic, vůbec nic nebylo, i to nic musí být vidět.

Ti další dva mlčky položili své kufříky vedle kufříku policejního fotografa. Otevřeli je a ve změti krabiček a lahviček vydolovali chirurgické rukavice. Takové tenké gumové rukavice, těsně přiléhající na prsty a dlaně, jemné jako hedvábné dámské rukavičky, nebránící pohybu. Navlékli si je ... a stáli. Profesionálové. Věděli, že musí čekat. Fotograf je první. Fotodokumentace místa nálezu. Pak přijdou na řadu oni. Otisky prstů. Otisky na výtahu, na stěnách chodby, na veřejích, na dveřích, na mrtvole, na prahu dveří, na dlaždičkách podesty, co kdyby vrah lezl po čtyřech, nebo co kdyby měl na nohou boty s nějakým zvláštním vzorkem podrážky. Ano, oni přijdou na řadu za fotografem, a fotograf bude postupovat za nimi a s nimi, a každý flíček, který oni popráší, fotograf znovu nafotografuje. Když na podlaze žádný otisk nenajdou, fotograf to odfotí. A bude to důkaz, že vrah nelezl po čtyřech. A kdyby našli otisk dlaně na stropě, fotograf to odfotí. Bude to důkaz, že vrah byl moucha.

Přihrčel znovu výtah. Další tři či čtyři muži. Poručík Trake, šéf skupiny, vyšetřovatelé. Vystoupili z výtahu, poručík Trake jediným pohledem přelétl skupinu, všiml si, že daktylkáři nečinně stojí, pochopil, že fotograf ještě neskončil a zůstal tedy mlčky stát. Šéf nešéf, teď je pánem fotograf. Šéf nešéf, po něm budou pány odborníci na otisky. Teprve po nich bude pánem on.

A znovu přijel výtah. Další muži. Další vyšetřovatelé, ti s jemnými prsty, kteří budou prohrabávat byt za těmi otevřenými dveřmi. Odborníci, kteří dokážou přehrabat jemné dámské prádlo, každý pavučinkový kousek rozložit a znovu složit tak, aby sklad přiléhal na sklad, aby to prádélko leželo ve skříni znovu urovnané tak, jak tam bylo složeno po žehliče. Nebo ho hodit na zem a šlápnout na ně.

Konečně se zdálo, že je fotograf hotov. Aspoň z této strany dveří byl hotov.

„Hotovo?“ zeptal se pro jistotu poručík Trake.

Poručík Trake? Jedním slovem hezoun. Mladistvý, štíhlý, vysoký, v elegantním šedém obleku, možná inženýr, možná profesor na dívčí střední škole, cokoliv, jenom ne policajt. Cokoliv, jenom ne šéf mordparty. Poručík Trake, chytrý, nebezpečný poručík Trake, vysoce úspěšný vyšetřovatel, kterému nezůstávaly pomníky. Nezůstávaly mu nevyřešené případy, pomníky neúspěchu, pomníky chyb ve vyšetřování, pomníky pachatelů, chytřejších než policie. Chytrý, nebezpečný, úspěšný poručík Trake.

„Hotovo?“

To nebyla otázka. To byl jemný pokyn daktyloskopům, aby se pustili do díla i oni. Mlčky se podívali na fotografa, policejní fotograf mlčky kývl, mlčky se přiblížili k mrtvole, mlčky začali sypat své prášky. A Trake čekal. Čekal Trake a čekala mrtvola. Jako kdyby tam nebyla. Přijde na řadu za chvíli. Ale teď byly na řadě především stopy. Otisky, věci, cokoliv, co se dalo v chodbě objevit. Pečlivě centimetr po centimetru prohlíželi chodbu, práh, dveře, sypali své prášky a Trake věděl, že nenajdou nic. Protože tam nic nebylo. Nic, nic, nic, nikde nic.

Věděl to fotograf, věděli to daktylkáři, věděl to Trake. Nic. A byl klidný. Protože nic je rovněž stopa. Je to k neuvěření, ale nic je dokonce stopa velmi důležitá. Ukazuje, že buď byl vrah někde úplně jinde, nebo že byl vrah tak chytrý, aby dokázal předstírat, že zde nebyl. Tak či tak, nic je stopa důležitá. A bude zaznamenána.

Daktylkáři se konečně dostali ke dveřím a najednou začali slavit úspěch. Klika, zámek, dveře kolem kliky, to vše bylo doslova poseto otisky. Snímali je jeden za druhým a do toho oslňoval blesk. A jeden z daktylkářů vykřikl. Nepatřilo to do jeho povinností. Jeho

povinnostmi byly otisky, žádný vlas. Ale dobře věděl, že takový vlas navíc si vyslouží vděčnost a uznání šéfa. Trake na jeho výkřik doslova vyletěl. V mžiku byl u něho, v mžiku klečel vedle něj a zkoumal vlas. Bylo to legrační. Nikde nic, jenom zde u dveří jeden jediný vlas. Těsně u dveří, zašlápnutý do tratoliště krve, ležel si tam, jako kdyby hulákal na celou mordpartu: „Hej, tady jsem! Jsem tady! Já stopa!“

Poručík Trake mlčky vstal, mechanicky si oprášil kolena, i když na nich nebylo jediné smítko, otočil se na jednoho z čekajících chlapů a kývl. Vyšetřovatel stejně mlčky popošel blíž, stanul vedle Trakea, trochu nahnul hlavu jako vrabec, který se chce lépe podívat na zrno v koňské koblize. A znovu šel na zem kufřík, znovu se dolovaly rukavice a za nimi pinzeta a celofánový sáček. Stejně mlčky jako před chvílí Trake, se muž ohlédl na fotografa. Fotograf sice kývl, ale pro jistotu přiklekl vedle nich a znovu blýskl. Vlas byl zdokumentován, stopa byla zachycena, vlas se může vzít. Vyšetřovatel pečlivě pinzetou vylovil vlas a opatrně, jako kdyby to byl šoulek dynamitu, jej uložil do sáčku. Sáček uzavřel šňůrkou visačky, na niž pečlivě zapsal, že to, co je uvnitř je vlas a že byl nalezen pod dveřmi na místě vraždy dnešního dne přesně v tuto hodinu a minutu. Vteřiny vynechal.

Do toho znovu zahrčel výtah. Ten, kdo s ním přijel, byl mrtvolkář. Soudní lékař, pán, kterému jako prvnímu náleží každý mrtvý, který zemřel násilnou smrtí. S ním přijeli dva uniformovaní s nosítky. Ti dva, to byl jeho oficiální doprovod, znak jeho povolání, protože ta mrtvola mu od toho okamžiku, kdy se dostavil, náležela a bylo na něm, aby si ji odvezl k dalšímu zpracování. Krásné slovo, že? Ale jak popsat, co bude s tím mrtvým následovat?

„Tak kde to máme?“ zahlaholil bodře mrtvolkář. Každý mrtvolkář bodře hlaholí, snad je to kompenzace za to, co musí udělat. Přihrnul se k mrtvole, stále ještě ležící na prahu. Rozhlédl se po chlepech z mordparty, dílem stojících ještě v chodbě, dílem

již řádících v bytě slečny Carollové. Poručík Trake byl také již uvnitř, ale zaslechl výtah a dovtípil se, že je to lékař a vyšel mu vstříc.

„Jo, je váš, doktore.“

„Nevidím čáru.“

Trake se ohlédl na jednoho z mužů na chodbě. Další kufřík, další rukavice a tentokrát lahvička se sprejem. Kupodivu i u policie se uplatní sprejeři. Sklonil se nad mrtvým a sprejem obtáhl na zemi obrysy mrtvého. Tedy na zemi. Díky jeho zvláštní poloze dílem na zemi, dílem na prahu dveří, dílem na jejich veřejích. Málokterému sprejerovi se podaří vytvořit trojrozměrný obrazec. Chvilku svůj výtvar zálibně pozoroval, pak mlčky ustoupil.

„Je váš, doktore.“ opakoval Trake.

Doktor se sklonil nad mrtvolou, obratně podsunul ruku pod její rameno a jediným pohybem mrtvého obrátil.

„... Sakra!“

Poručík Trake jen málokdy klel. Málokdy používal sprostých slov. Nikdy nehulákal ani na vyšetřované ani na své podřízené. Tentokrát zaklel, a jako kdyby to bylo kouzelné zaklínadlo, v ten ráz byli všichni muži kolem něho. A kolem mrtvoly.

„Hollomg!“

Samozřejmě, že ho znali. Někteří z nich ho viděli ještě dnes ráno na služebně. Někteří z nich s ním pracovali na jeho případech. Samozřejmě, že ho poznali. Teď, když zde ležel tváří vzhůru, tichý, nehybný, s nevidoucíma očima. Nepoznali ho dříve prostě proto, že ho neviděli. Dokud tam ležel tváří dolů, nebyl nic než mrtvola, která překáží v jejich práci, kterou je nutné překračovat, obcházet, vyhybat se jí, které si není třeba všimát,

protože nejdřív se musí zajistit stopy z místa činu. Teprve potom, poté co jsou všechny stopy shromážděny, zaznamenány, uloženy do sáček k dalšímu zkoumání, teprve potom, až přijde lékař, pak je čas se podívat na mrtvého. Teď se na něj podívali.

„Sakra! Hollomg!“

„Sakra!“

To nebyl Trake. To byl jeden z vyšetřovatelů, který zíral na mrtvého Hollomga méně strnule a proto si jí všiml. Pistole, která až dosud ležela v tratolišti pod mrtvolou.

Okamžitě se probral fotograf. Byla to jeho práce, a proto ji ihned provedl. Oslepil je blesk a vzápětí ještě jeden. Byla tam, měli ji. Byla nafotografována, byla k mání, byla opatrně, tyčinkou zasunutou do hlavně zvednuta a uložena do sáčku. Stopa. Důkaz. Kolikátý? A čeho?

Díky nalezené pistoli se vrátili ke své práci. Hollomg neHollomg, teď byl mrtvý, teď již nebyl policajt, nebyl již jedním z nich, byl mrtvola, jejíž smrt je nutné vysvětlit a potrestat, zjistit, kdo ji zavinil, dosáhnout vraha. A tedy shledat stopy.

„Vezměte ho,“ zavelel poručík Trake a policisté s nosítka je položili na zem, vzali mrtvolu, uložili ji na nosítka, zavřeli ji do foliového pytle, zvedli nosítka, odpochovali pět či šest kroků ke dveřím výtahu, přivolali výtah, zvedli nosítka a postavili mrtvolu do výtahu. Postavili. Do výtahu pro čtyři osoby se nosítka nedají položit.

„Browne!“ To oslovení platilo jednomu z vyšetřovatelů, který ještě stále postával v chodbě. Postával tam, protože před ním byli natěsnáni ostatní a neumožnili se mu vřítit do bytu, neumožnili mu, se vrhnout na police a zásuvky, neumožnili mu převracet matrace v postelích, protože byli stejně dychtiví jako on, a řítili se převracet matrace sami.